

Arrestnummer T. A. C11249 / 2014
Repertoriumnummer 2014 / 3190
Datum van uitspraak 12 september 2014
Notitienummer griffie 2014/NT/12
Notitienummer parket-generaal 2014/PGG/64 2014/VJ11/12

Hof van beroep Gent

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Heropening debatten
donderdag 13 november 2014
te 14.00 uur

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 18 SEP. 2014
Niet te registreren Anja WILLEMS Adviseur a.i.

COVER 01-00000032122-0001-0012-01-01-1

Not.nr. DE.66.RW.101.101/09

In de zaak van het **Openbaar Ministerie** en van

de Wooninspecteur, bevoegd voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest, kantoor gevestigd te 1210 Brussel, Koning Albert II-laan 19 bus 22,

eiser tot herstel

tegen:

1. Nr. (...) (niet in de zaak voor het hof)

2. Nr. (...) (niet in de zaak voor het hof)

3. Nr. *1118*, zonder beroep, geboren te op
wonende te Hamme,

beklaagde,

verdacht van:

te

A. (...) de derde, om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek.

Bij inbreuk op artikel 17 van het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers, zoals gewijzigd door het decreet van 7 juli 2006, als verhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon, als persoon die het goed ter beschikking stelt met het oog op bewoning, hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon of als eventuele onderverhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon een kamerwoning of een kamer die niet voldoet aan de vereisten van artikelen 4, 6 en 7 van hoger vernoemd decreet te hebben verhuurd, te huur gesteld of te hebben ter beschikking gesteld:

namelijk het verhuren en ter beschikking stellen van twee kamers in het pand
aan en van

PAGE 01-00000032122-0002-0012-01-01-4

18 mei 2009 tot 15 juni 2009, daar waar het pand reeds ongeschikt en onbewoonbaar werd verklaard op 7 mei 2009 (DE.66Jl.W.101101/09).

B. (...) de derde, om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek.

bij inbreuk op artikel 17 van het decreet van 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers, zoals gewijzigd door het decreet van 7 juli 2006, als verhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon als persoon die het goed ter beschikking stelt met het oog op bewoning, hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon of als eventuele onderverhuurder hetzij rechtstreeks, hetzij via tussenpersoon een kamerwoning of een kamer die niet voldoet aan de vereisten van artikelen 4, 6 en 7 van hoger vernoemd decreet te hebben verhuurd, te huur gesteld of te hebben ter beschikking gesteld:

namelijk het verhuren, minstens ter beschikking stellen van een kamer in het pand te aan en van 15 augustus 2009 tot en met 15 december 2009, daar waar het pand reeds ongeschikt en onbewoonbaar werd verklaard op 7 mei 2009 en met de strafverzwarende omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt (DE.55.L7.5930/09).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde ligging: aard en oppervlakte: huis, 01 a en 80 ca
wijk en nummer van het kadaster: en de eigenaar ervan
geïdentificeerd zijnde als:
die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de notariële akte van 30 juli 2009 verleden door notaris , notaris te

De rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, 13de kamer, besliste bij vonnis van 26 november 2012, bij verstek voor de beklaagde als volgt:

"Spreekt de derde beklaagde vrij voor het feit omschreven onder de tenlastelegging A.
Verklaart de derde beklaagde schuldig aan het feit omschreven onder de tenlastelegging B evenwel zonder de verzwarende omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt.

PAGE 01-00000032122-0003-0012-01-01-4

Veroordeelt de derde beklagde voor dit feit tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden en een geldboete van vijfhonderd euro, verhoogd met 45 deciemmen (x 5,5), 2.750,00 euro bedragend.

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn van de lastens de eerste beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Bijdragen - vergoeding - kosten

Spreekt in hoofde van (...) derde beklagde de verplichting uit om (...) een bedrag van 25,00 euro, met 50 deciemmen verhoogd, 150,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

Legt de veroordeelde(n) (...) (...) een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 32,27 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Veroordeelt (...) derde beklagde (...) tot 1/3 van de gerechtskosten, in hun geheel begroot aan de zijde van het openbaar ministerie op de som van 251,10 euro.

Herstelvordering:

Beveelt op vordering van de wooninspecteur zoals aangepast in zijn conclusie, neergelegd ter terechtzitting de 15 oktober 2012, de veroordeelde(n) (...) tot zodanig herstel van het pand gelegen te kadastraal gekend als waardoor het pand aan de minimale kwaliteitsvereisten voldoet.

Stelt evenwel vast dat het wegwerken van de gebreken aan de bewuste woning niet tot een wettige herstelvordering kan leiden aangezien zulks een bestendinging van een bestaande stedenbouwkundige inbreuk met zich zou meebrengen.

Zegt derhalve voor recht dat de veroordeelde(n) (...) overeenkomstig artikel 17bis van het Kamerdecreet ertoe worden verplicht over te gaan tot het herbestemmen van het bewuste pand volgens een door de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vergunde staat en dit binnen een termijn van tien maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

PAGE 01-00000032122-0004-0012-01-01-4

Beveelt dat voor het geval voornoemd pand niet binnen de opgelegde termijn werd hersteld, de wooninspecteur, ambtshalve in de uitvoering ervan zal kunnen voorzien.

Zegt voor recht dat op vordering van wooninspecteur (sic), een dwangsom van 125,00 euro zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel en per veroordeelde en zegt tevens voor recht dat de aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn geen termijn is zoals voorzien artikel 1385bis, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek.

Wijst het meergevorderde af als ongegrond."

De rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, 13de kamer, besliste bij vonnis van 25 november 2013, op verzet en op tegenspraak als volgt:

"Verklaart het verzet van beklaagde-opposant tegen het verstekvonnis van 26 november 2012 gewezen door de correctionele rechtbank te Dendermonde, 13^e kamer, onontvankelijk.

Veroordeelt beklaagde-opposant tot de kosten gevallen op verzet, tot op heden begroot op 150,44 euro."

De beklaagde stelde op 3 december 2013 tegen alle beschikkingen van dit vonnis hoger beroep in.

* * * *

1. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 26 juni 2014 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Hans Van Dooren, advocaat met kantoor te Hamme,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal,
- de eiser tot herstel in zijn middelen vertegenwoordigd door meester Leen Lippevelde, voor meester Veerle Tollenaere, beiden advocaat met kantoor te Gent.

2.1 Het hoger beroep van de beklaagde is tijdig en regelmatig naar de vorm en is ontvankelijk.

2.2 De dagvaarding werd overgeschreven in het hypotheekkantoor van het gebied waar het onroerend goed gelegen is.

PAGE 01-000000032122-0005-0012-01-01-4

2.3.1 De eerste rechter verklaarde het verzet van de beklaagde tegen het vonnis bij verstek van 26 november 2012 onontvankelijk wegens laattijdigheid.

2.3.2 Op 8 december 2012 werd het verstekvonnis van 26 november 2012 betekend aan de woonplaats van de beklaagde, *in casu* aan zijn moeder. Zij was in eerste aanleg de tweede, eveneens verstekdoende, beklaagde.

Op 6 februari 2013 tekende de beklaagde verzet aan tegen het verstekvonnis van 26 november 2012.

De beklaagde stelt zich te kunnen beroepen op de buitengewone termijn van verzet omdat de uitspraak niet aan zijn persoon werd betekend. Hij is van mening dat zijn verzet tijdig en ontvankelijk is aangezien hij pas kennis kreeg van het vonnis toen aan zijn vader, de oorspronkelijke eerste beklaagde, het gevangenisbriefje werd betekend en dat hij van de betekening aan hem zelfs toen geen kennis had.

2.3.3 De naar aanleiding van het bij tussenvonnis van 28 juni 2013 bevolen onderzoeksdaden afgenomen verklaringen van de beklaagde en zijn moeder stemmen naar het oordeel van het hof overeen en zijn enigszins geloofwaardig. Beiden verklaren dat ze zich niet herinneren op welk tijdstip de beklaagde kennis kreeg van de betekening van het verstekvonnis en beiden vermoeden dat de vader van de beklaagde, de oorspronkelijke eerste beklaagde, die regelmatig zijn post kwam afhalen in de toenmalige gezinswoning, de brief van de gerechtsdeurwaarder had meegenomen.

Bij gebrek aan bewijs door het openbaar ministerie op welke dag de beklaagde kennis kreeg van deze betekening, staat het ogenblik van de kennisname van de betekening niet vast. Het verzet diende in die omstandigheden, anders dan de eerste rechter oordeelde, als tijdig te worden aangezien.

Het hof doet bestreden vonnis teniet.

3.1 Het verzet van de beklaagde tegen het verstekvonnis van 26 november 2012 was slechts ontvankelijk voor zover de beklaagde een belang had.

Dit was niet het geval wat de vrijspraak van de beklaagde voor de telastlegging A betreft bij verstek en het niet bewezen verklaren van de verzwarende omstandigheid wat de telastlegging B betreft.

Het verzet van de beklaagde was hierdoor slechts ontvankelijk voor zover het gericht was tegen zijn veroordeling voor de telastlegging B (zonder verzwarende omstandigheid) en de hem opgelegde veroordeling tot herstel.

PAGE 01-00000032122-0004-0012-01-01-4

U

3.2 Nu er geen hoger beroep is van het openbaar ministerie dient het hof aldus enkel te oordelen over de veroordeling van de beklaagde voor de telastlegging B en de hem opgelegde herstelmaatregel.

4.1 De beklaagde wordt in de telastlegging B vervolgd wegens een inbreuk op het toenmalige Kamerdecreet, namelijk om als dader of mededader een onbewoonbaar en ongeschikt verklaarde kamer verhuurd of minstens ter beschikking gesteld te hebben in het pand zoals nader omschreven in de dagvaarding van 15 augustus 2009 tot en met 15 december 2009.

4.2 Het Kamerdecreet werd met Ingang van 11 augustus 2013 opgeheven door artikel 34 van het decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft (B.S., 1 augustus 2013) en geïntegreerd in de Vlaamse Wooncode.

De feiten van de telastlegging B (zonder verzwarende omstandigheid) waren ten tijde van de feiten inbreuken op de artikelen 4, 6 en 7 van het Kamerdecreet en waren strafbaar gesteld door artikel 17, lid 1 van het Kamerdecreet met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van € 500 tot € 25 000.

De feiten zijn sinds 11 augustus 2013 een inbreuk op artikel 5, § 1 en 2 van de Vlaamse Wooncode en artikel 2 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 12 juli 2013 betreffende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor woningen (B.S., 1 augustus 2013) en strafbaar gesteld door het artikel 20, § 1, eerste lid van de Vlaamse Wooncode met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van € 500 tot € 25 000 of met een van die straffen alleen.

De feiten zijn nog steeds strafbaar maar de straf ten tijde van de feiten is zwaarder dan op heden, waardoor, indien de telastlegging B bewezen is, de straf op heden bepaald moet worden toegepast.

5.1 De beklaagde werd op 30 juli 2009, dit is kort voor de periode van de telastlegging B, na zijn vader eigenaar van het pand in de in door middel van een overdracht van zakelijk recht. Het pand was op 7 mei 2009 al ongeschikt en onbewoonbaar verklaard bij besluit van de burgemeester van Hamme. Op 6 maart 2009 waren tekortkomingen vastgesteld die een bedreiging vormden voor de gezondheid en veiligheid van de (toenmalige) bewoners.

Op 11 december 2009 werden er door de lokale politie van de zone Hamme/Waasmunster vaststellingen gedaan inzake zwartwerk door . Verder onderzoek wees uit dat zij samen met haar man verbleef in de in . De woning was nog steeds ongeschikt en onbewoonbaar.

PAGE 03-00000032122-0007-0012-01-01-4

5.2 De beklagde betwist niet dat _____ en _____ in de woning verbleven gedurende de periode van de telastlegging.

De beklagde betwist wel het **moreel bestanddeel** van het misdrijf. In de neergelegde conclusie verklaart hij dat hij niet wist dat zijn vader het gebouw ter beschikking had gesteld van derden. Hierdoor zou hij niet de wil gehad hebben om een gedraging te stellen die de wet verbiedt. In zijn verklaring op 15 december 2009 zei de beklagde echter dat hij van zijn vader vernam dat hij een koppel had voorgesteld om in de woning voorlopig te verblijven, en dat hij daarmee niet akkoord was, maar dat dit toch doorging. Hij wees er toen op dat hij aan zijn vader meermaals vroeg wanneer de bewoners er zouden vertrekken.

5.3 De telastlegging vereist geen bijzonder opzet. Algemeen opzet vereist dat de beklagde bewust en vrijwillig handelde, dit is met kennis van zaken en zonder dwang. Dat sprake is van bewust en vrijwillig handelen wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil moet worden aangezien, wanneer het bestaan van een schulditsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig wordt gemaakt.

5.4 Uit de verklaring afgenomen van _____ (kaft 2, stuk 5), _____ (kaft 2, stuk 12) en de beklagde (kaft 2, stuk 13), blijkt dat de vader van de beklagde besliste om de woning ter beschikking te stellen aan _____ en _____ en dit op verzoek van zijn broer _____

Zowel de drie oorspronkelijke beklagden als _____ verklaarden dat er geen huurgelden werden gevraagd of betaald en dat het om een vriendendienst ging.

5.5 De beweringen dat geen huurgelden werden ontvangen zijn irrelevant, nu ook het louter ter beschikking stellen strafbaar is gesteld. Dit laatste was *in casu* onbetwistbaar het geval.

5.6 Uit de verklaring van de beklagde bij de lokale politie staat voor het hof vast dat de beklagde wel wist dat het pand opnieuw werd bewoond, niettegenstaande dat ongeschikt en onbewoonbaar was verklaard. De beklagde was van die toestand op de hoogte. Als eigenaar had hij beslissingsmacht en een positieve plicht tot handelen.

De beklagde maakt niet enigszins aannemelijk dat hij zelf niet het nodige kon doen om de ter beschikking stelling, zelfs als die, wat het hof aanneemt, door zijn vader gebeurde, onmiddellijk stop te zetten zodra hij dit wist. Hij stelt dat hij enkel aan zijn vader herhaaldelijk vroeg wanneer de bewoners zouden vertrekken. Dit was manifest onvoldoende. De beklagde gaf aldus zodanige hulp dat het wanbedrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd, minstens maakte het nalaten van de beklagde om op een efficiënte wijze de bewoning onmiddellijk stop te zetten wanneer hij ervan wist een positieve aanmoediging uit tot het plegen van het misdrijf.

PAGE 01-0000032122-0008-0012-01-01-4

Van overmacht of van enige andere schuldtsluitings- of rechtvaardigingsgrond is geen sprake.

De telastlegging B is voor de beklaagde bewezen gebleven.

6. De beklaagde heeft als mededader een kamerwoning ter beschikking gesteld die onbewoonbaar en ongeschikt was verklaard. Er waren onder meer risico's van brand en CO-Intoxicatie. Aldus bracht de beklaagde de veiligheid en gezondheid van de bewoners in gevaar.

Het opleggen van een geldboete met vervangende gevangenisstraf zoals bij verstek werd beslist is nodig om de beklaagde de ernst van het gepleegde misdrijf te doen inzien en hem te weerhouden van het opnieuw plegen van dergelijke feiten.

De beklaagde pleegde de feiten na 29 februari 2004 en voor 1 januari 2012 zodat de geldboete moet verhoogd worden met 45 opdecimen.

7.1 De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 50 opdecimen tot € 150, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een elgen aard en is geen straf.

7.2 De vergoeding voor administratieve kosten moet in beginsel sinds 1 december 2012 en na indexatie worden bepaald op € 51,20 (art. 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012, (B.S., 29 november 2012).

Gelet op de relatieve uitwerking van het verzet en het hoger beroep, dat meebrengt dat het de rechter verboden is om de toestand van degene die het rechtsmiddel indient, hoe dan ook te verzwaren vergeleken met de bij verstek gewezen beslissing, mogen de ambtshalve veroordelingen die de verplichte aanvulling van straffen zijn, evenmin als deze straffen voor het eerst op het verzet en het beroep van de beklaagde, nu er geen hoger beroep was van het openbaar ministerie tegen het vonnis bij verstek, niet worden verhoogd. Het hof dient dan ook de bij het verstekvonnis uitgesproken vergoeding van € 32,27 thans op te leggen.

7.3 De beklaagde dient veroordeeld te worden in de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie zowel in beroep als in eerste aanleg, daarin begrepen de kosten van uitgifte en betekening van het verstekvonnis, het verstek aan de beklaagde te wijten zijnde daar de betekening van de dagvaarding regelmatig gebeurde en hij geen overmacht aantoonde. De kosten van het verstekvonnis waartoe de beklaagde gehouden is worden bepaald op één derde van het geheel.

PAGE 01-00000032122-0009-0012-01-01-4

8.1 De wooninspecteur vordert het herstel van het pand door het te herbestemmen naar een volgens de Vlaamse Codex voor Ruimtelijke Ordening vergunde toestand of het te slopen tenzij de sloop om andere redenen verboden zou zijn.

8.2 De beklagde legt een stuk voor waaruit blijkt dat de woning verkocht is op 28 september 2012. In conclusie wordt aangevoerd dat de woning sinds deze verkoop niet meer werd verhuurd en zelfs werd gesloopt.

8.3 De stelling dat de herstellvordering hierdoor zonder voorwerp zou zijn, is onjuist. De stopzetting van de verhuring of terbeschikkingstelling brengt in beginsel het einde mee van het vervolgde misdrijf, maar betekent niet noodzakelijk dat de gebreken zijn weggewerkt.

De omstandigheid dat door de verkoop de beklagde geen eigenaar meer is brengt ook niet mee dat de herstelmaatregel zonder voorwerp is geworden.

De herstelmaatregel, die het verhogen beoogt van de woonkwaliteit en beoogt te vermijden dat bewoners in slechte omstandigheden worden gehuisvest, werkt *in rem* en is onlosmakelijk verbonden met het pand, en de veroordeling tot herstel is het gevolg van het bewezen misdrijf: op de overtreder rust de plicht tot herstel, *in casu* de herbestemming of sloop. Het feit dat de woning verkocht werd, doet voor de overtreder in beginsel niet de onmogelijkheid ontstaan om gevolg te geven aan de verplichting tot herstel.

8.4 De vraag stelt zich wel of de herstellvordering nog actueel is, nu volgens de beklagde de woning is gesloopt.

In de gegeven omstandigheden komt het vooraleer over de herstellvordering te oordelen aangewezen voor het openbaar ministerie uit te nodigen na te gaan of het pand inderdaad werd gesloopt en de wooninspecteur desgevallend daarvan in kennis te stellen om te vernemen of de herstellvordering wordt gehandhaafd.

De zaak is wat betreft de herstellvordering op dit ogenblik niet in staat van wijzen. De debatten moeten op dit punt worden heropend.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de artikelen aangehaald in het verstekvonnis van 26 november 2012 en:

- art. 211 Sv.,

- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
verklaart het beroep ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

PAGE 01-00000032122-0010-0012-01-01-4

stelt vast dat het verzet tijdig en voor zover gericht tegen de veroordeling voor de telastlegging B (zonder verzwarende omstandigheid) en de veroordeling tot herstel ontvankelijk was,

doet het vonnis op verzet teniet en wijst opnieuw:

houdt het vonnis bij verstek van 26 november 2012, voor zover het het voorwerp is van het ontvankelijk verzet, voor niet bestaande,

verklaart de beklaagde schuldig aan het feit omschreven in de telastlegging B evenwel zonder de verzwarende omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt,

veroordeelt de beklaagde tot een geldboete van € 500, vermeerderd met 45 opdecimen tot € 2.750, of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage aan het Bijzonder fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, vermeerderd met 50 opdecimen tot € 150,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten van € 32,27,

veroordeelt de beklaagde in de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie als volgt, nl.

- tot een derde van de kosten in de procedure op verstek, begroot in totaal op € 251,10,
- tot de kosten en uitgaven gevallen op verzet, daarin begrepen de uitgifte en betekening van het verstekvonnis, het verstek aan de beklaagde te wijten zijnde, begroot op € 240,11 en
- tot de kosten in beroep tot op heden, begroot op € 210,90,

en vooraleer over de herstellvordering te beslissen:

heropent de debatten,

nodigt het openbaar ministerie uit te handelen zoals vermeld in randnummer 8.4,

stelt de zaak voor verdere behandeling op de openbare rechtszitting van deze kamer van het hof op donderdag 13 november 2014 om 14.00 uur,

houdt de beslissing nopens de verdere kosten aan.

PAGE 01-00000032122-0011-0012-01-01-4

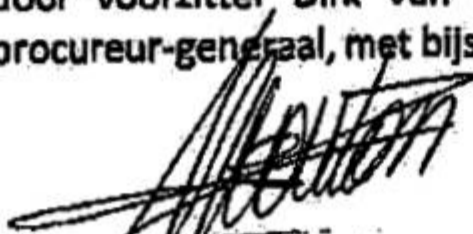
Kosten eerste aanleg:

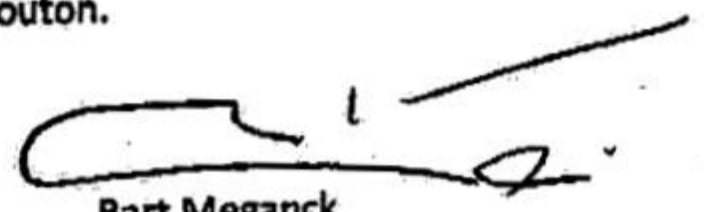
Verstek:	€ 251,10
Verzet herbegroot:	
Betekening verzet:	€ 45,00
	€ 73,28
Reg. verzet aan PG.:	€ 50,00
Reg. verzet aan eiser:	€ 50,00
	€ 218,28
+ 10 %:	€ 21,83
Totaal:	€ 240,11

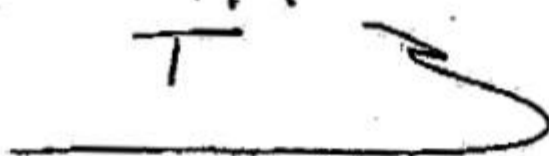
Kosten beroep:

Afschrift verstekvonnis:	€ 45,00
Afschrift tussenvonnis:	€ 18,00
Afschrift vonnis op verzet:	€ 24,00
Afschriften akten HB:	€ 3,00
Opstelrecht ber.bekl.:	€ 35,00
Dagvaarding:	€ 66,73
	€ 191,73
+ 10 %:	€ 19,17
Totaal:	€ 210,90

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Dirk Van Remoortel, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Bart Meganck, en in openbare rechtszitting van 12 september 2014 uitgesproken door voorzitter Dirk Van Remoortel, in aanwezigheid van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Bart Meganck

Peter Ghijs

Dirk Van Remoortel

PAGE 01-00000032122-0012-0012-01-01-4

